

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

MICHAEL POORE

DANSUL REÎNCARNĂRII

Cuprins

Capitolul 1	
Înțeleptul de pe insula Orange Blossom.....	9
Capitolul 2	
Incredibila bucurie de a fi catapultat la Viena	22
Capitolul 3	
Suzie	25
Capitolul 4	
Chestiunea barbarilor	32
Capitolul 5	
Sufletul poate să-ți fie anulat ca un serial TV stupid	47
Capitolul 6	
Eleanor Roosevelt a Oceanelor	55
Capitolul 7	
Data când Milo trebuise să revină ca insectă.....	63
Capitolul 8	
Vaca sfântă.....	71
Capitolul 9	
Iubitul secret al Sophiei Maria Mozart	83
Capitolul 10	
Oamenii din Oglindă.....	89
Capitolul 11	
Inundația	115
Capitolul 12	
Ziua în care Iago Fortuno a murit de bătrânețe	130
Capitolul 13	
Swami care nu putea fi otrăvit.....	138

Capitolul 14 Afacerea Hasty Pudding	145
Capitolul 15 Haltere cu elefanți, jonglerie cu apă	207
Capitolul 16 Jocul cu mărul verde	233
Capitolul 17 Ceva real, de substanță și forță	241
Capitolul 18 Abatorul	245
Capitolul 19 Cea mai formidabilă față pe care ai cunoscut-o în liceu	269
Capitolul 20 Economistul discreditat care a căzut din ceruri	285
Capitolul 21 Buddha în iarnă	289
Capitolul 22 Fuga în raiul chinezesc	324
Capitolul 23 Tatuajul incredibil de complicat al lui Julie DeNofrio	337
Capitolul 24 Piatra familiei	343
Capitolul 25 Poarta Soarelui	422
Capitolul 26 Sufletul-suprem	427
Capitolul 27 Blue Creek, Michigan, și alte vieți	429
Mulțumiri	441

Capitolul 1

Înțeleptul de pe insula Orange Blossom

Florida Keys, 17/04/2017

Aceasta este povestea unui înțelept pe nume Milo.

Povestea începe într-o zi când pe Milo l-a mâncat un rechin.

Ziua aceea nu începuse deloc bine. Milo se trezise înainte de răsăritul soarelui, își vârâse trupul de cincizeci de ani într-o pereche de pantaloni scurți și ieșise pe plajă, să mediteze. Burt, câinele lui – o potaie cu blana neagră –, se luase după el.

Milo se așază pe nisipul alb ca zahărul și închise ochii, simțind cum adierea calduță și sărată a brizei îi trecea prin barbă. Luă seama la părul strâns în coadă, care i se răsfirea pe spinare, și ascultă țipătul pescărușilor. Asta se și presupune că trebuie să faci când meditezi: să *observi* lucruri, fără să te gândești, de fapt, la ele.

Milo nu se pricepea cine știe ce la meditat. Desfăcu o doză de bere și privi cum răsare soarele. Între timp, așa cum pătea

Respectiv, întotdeauna, cu cât încerca mai mult să nu se gândească la nimic, cu atât mai mult îi treceau prin minte tot felul de nimicuri gălăgioase, cum ar fi degetul lui cel mare de la picior sau Franța. Poate că o să-și facă un tatuaj nou.

Dădu pe gât micul dejun, cu ochii la ocean, salutându-i indiferența străveche. Încercă să intre în rezonanță cu ritmul lui – ritmul timpului însuși – și adormi, ca de obicei, pe plajă, cu berea și câinele lângă el, până când fluxul înaintă destul cât să ude nisipul până sub gleznele lui.

Era, probabil, cel mai jalnic meditator din lume. Dar Milo luase notă de lucrul acesta, îl acceptase și se lăsa smerit de el. Umiliința era unul dintre lucrurile care făceau din el un înțelept.

O luă înapoi spre casă, să deschidă un sac nou cu hrană pentru câini.

Rechinul care avea să-l mănânce pe Milo peste câteva ore era în momentul acela la mile depărtare. Bântuia prin apele puțin adânci din largul insulei St. Jeffrey, în căutare de lamantini.

Rechinul știa că îi e foame. Pentru asta nu era nevoie să gândească. Rechinul trăia în prezent, într-o perfectă stare de echilibru, pace și calm, croindu-și calea prin apă, meditativ, fără ca măcar să încerce.

O vreme, Milo mai lucrase prin grădină.

Se jucase cu câinele și citise o carte despre fosile.

Intrase pe internet și, vreo douăzeci de minute, se uitase la niște filmulețe tâmpite.

Pe urmă se sui în vechea lui camionetă și se duse la Spitalul St. Vincent, pentru că vizitarea bolnavilor este o parte importantă din activitatea unui înțelept. Îl luă și pe Burt cu el.

Oamenilor le face bine să mângâie câinii; este un fapt demonstrat științific. În felul lui, și Burt era un înțelept. Toate animalele sunt.

În ziua aceea anume, Milo și Burt îi făcuseră o vizită doamnei Arlene Epstein, care era pe moarte, din cauză că avea o sută de ani.

Când Milo ajunse la ea, doamna Epstein dormea și el rămase un minut lângă ea, să o privească.

Se gândi la faptul că spitalele aveau un fel anume, nefericit, de a-i face pe oameni să pară mai mici, din păcate. Privind-o pe Arlene Epstein, întinsă în pat, fragilă ca o foiță de hârtie, n-ai fi zis că femeia fusese odinioară o barmaniță renumită, care ținea turiștii la respect cu o crosă de hochei retezată.

Burt se săltă și puse etichete din față pe marginea saltelei.

– Milo, zise Arlene căscând. Deja e miercuri?

– Sâmbătă, răspunse Milo așezându-se în genunchi.

– Întotdeauna mi-au plăcut sâmbetele, spuse ea, gânditoare. Cred că într-o sâmbătă o să mor, dacă e după mine.

– Dar nu astăzi, replică Milo. Arăți bine.

– Fantastic, răspunse Arlene, ridicându-se în capul oaselor și trăgându-l de barbă. Poți să mă scoți la o plimbare.

Arlene nu trebuia să iasă la plimbare. Pe ușa ei era lipit un anunț pe care scria „riscă să cadă”. Milo ignoră anunțul și șterpeli un cadru pentru deplasare dintr-o debara aflată mai departe, pe coridor.

Arlene făcea cam un pas la trei secunde. Milo o sprijinea lejer, gata să o prindă într-o fracțiune de secundă. Burt mergea pe lângă perete, amușinând frenetic. (Câinilor le plac spitalele. Gândiți-vă la toate mirosurile acelea amestecate, de care nu scapi niciodată complet.)

După ce făcură vreo trei metri, Arlene îl întrebă:

– Milo, tu știi ce se întâmplă când murim?

Respect pentru oamenii și cărți

El îi răspunse sincer:

- Da.

Un pas. Doi pași.

- Deci?

- Te întorci iar, sub altă formă.

Arlene se gândi la asta.

- Ca o altă persoană?

- Sau ca un câine. Sau o furnică. Poate chiar ca un copac.

Burt a fost șofer de autobuz în ultima lui viață.

Femeia se opri din mers.

- Nu-ți bate joc de mine, zise. O să mor curând, într-o sâmbătă, și vreau să știu.

Milo coborî ochii spre ea și o privi adânc și sincer.

- Eu am trăit aproape zece mii de vieți, îi spuse. Sunt cel mai bătrân suflet de pe planetă.

Arlene îi privi mai întâi un ochi, apoi pe celălalt. Se pare că îi plăcu ce văzu în ei. Dădu deoparte cadrul, prinse mâna lui Milo în palmele ei și se sprijini ușor pe el.

Apoi își reluară plimbarea.

- Dar o să fiu aceeași? îl întrebă.

- Sigur, zise Milo. Într-o oarecare măsură. Bineînțeles, se presupune că devii mai bun.

- Mă rog, nu prea cred că vreau să revin sub formă de copac.

- Atunci n-o face.

Arlene îl bătu ușor pe mână și îi spuse că e băiat bun.

Burt dădu cu nasul de ceva scârbos pe pardoseală și linse.

Dacă Milo ar fi ieșit atunci să înoate și ar fi fost mâncat de rechin, acesta ar fi fost un minunat final al vieții sale. Dar nu o făcuse. Rechinul, mereu flămând, mâncase un ditamai bacul de bibani și niște gunoaie care pluteau pe apă, iar acum înota la adâncime printre insule, ieșind încet la suprafață între recifele din largul insulei Orange Blossom.

Rechinul fusese biban-de-mare într-o viață anterioară. Fusese hrană de tot felul. În 1985, fusese „regina căpșunilor“ la Festivalul Căpșunilor din Troy, Ohio. Uneori, în vis, își amintea acele vieți trecute.

Acum, însă înota și era flămând.

Pe Milo încă îl aștepta o zi de muncă plină. Să fii înțelept însemna în parte și să realizezi cât de importantă este munca.

Milo își câștiga existența prin două lucruri.

Lucrul Numărul Unu: Era pescar și ghid pentru pescuitul sportiv.

Avea o barcă numită *Jenny Ann Loudermilk* și le lua oamenilor o grămadă de bani ca să-i însoțească la pescuit. În arhipelag puteai să-i taxezi pe turiști pentru orice, practic.

Astăzi, ziua de muncă a lui Milo însemna să-și curețe barca. Poate apărea vreun client, deși el spera să nu fie așa. Spera să poată merge să facă surfing, dacă valurile mai creșteau.

Stătea pe puntea bărcii lui, manevrând un furtun de grădina ca să curețe cu jetul de apă găinațul de pescăruș și mațele uscate de pește. Burt se întinse pe podeaua din cabina de comandă și privea muștele de pe parbriz.

Milo se gândea la Arlene Epstein și se întreba dacă îi era sau nu teamă.

Spera să nu-i fie. Moartea este o ușă. Treceai prin ea iar și iar, dar lumea tot era îngrozită de ea. Cam la asta se gândea când privirea îi fu atrasă de ceva colorat și strălucitor, la capătul cheiului.

Era un turist, îmbrăcat cu un tricou pe care scria ÎNSULA ORANGE BLOSSOM. Era un tip solid, între două vârste, cu mustață, ochelari de soare, pantofi de iaht noi-nouți și pălărie din pai.

Brusc, lui Milo îi pieri cheful să mai muncească în după-amiaza aceea. Dintr-odată, simți nevoia să meargă doar la pubul lui Bobo, să se așeze la tejghea și să dea pe gât o bere.

– Ieși astăzi în larg? întrebă turistul.

Auu, ce rahatul dracului.

– Clientul are întotdeauna dreptate, zise Milo. Dacă doriți să ieșim în larg, ieșim în larg.

– Cât face?

Milo îi spuse tariful și omul căzu pe gânduri. (Ah, dulce speranță...)

– Uite ce e, zise Milo, mai aduceți doi, trei tipi, să vă mai ușurați portofelul, și putem să o pornim mâine-dimineață, în plin...

Turistul părea însă mânat de o oarecare urgență.

– Nu, răspunse el. Hai să-i dăm drumul chiar acum.

– Sus la bord, spuse Milo, întinzându-i o mână puternică, bronzată și tatuată.

Turistul se prezentă, spunând că îl cheamă Floyd Gamertsfelder.

– Vând covoare, zise el.

– Fain, răspunse Milo ridicând ancora.

Burt sări de pe punte și o luă pe chei în jos, către casă. Nu era treaba lui să fie pe mare și o știa foarte bine.

Floyd Gamertsfelder nu dădea doi bani pe pescuit. Milo își dăduse seama de asta din prima clipă când îl văzuse, de când sesizase tonul acela de grabă ciudată din vocea vânzătorului de covoare. Jumătate dintre clienții lui Milo erau așa; plăteau bani grei pentru timpul, benzina și uneltele lui de pescuit, dar ceea ce căutau era ceva mai profund și mai greu de găsit decât seriola sau marlin.

Acesta era Lucrul Numărul Doi, a doua parte a muncii lui Milo: înțelept profesionist și consilier.

Oamenii veneau la el pentru că aveau necazuri cărora nu le dădeau de capăt de unii singuri și auziseră despre el. La fel cum personajele de desene animate urcau munți ca să găsească un înțelept, oamenii adevărați parcurgeau distanțe considerabile ca să se consulte cu Milo la bordul bărcii sale, în mijlocul mării, pentru prețul a jumătate de zi de închiriere.

Și nu erau deloc proști că făceau astfel. La urma urmelor, când trăiești aproape zece mii de vieți, poți să înveți o grămadă de chestii. Milo îngrămădisese atât de multă învățătură și experiență în sufletul lui unic, încât cunoștințele ajunseseră să se comprime și să se încingă și se transformaseră în înțelepciune, cam tot așa cum cărbunele devine diamant. Înțelepciunea lui era ca un fel de superputere.

I se citea în ochi – ca focul verde din spațiul galactic – și pe pielea tatuată, ridată și încrêțită, de parcă bronzul desenase rădăcini pe ea.

– Vreau doar să discut cu tine despre niște chestii, recunosc Floyd în timp ce ieșeau din portul turistic.

– Știu, zise Milo.

Odată ce trecură de dig, o briză numai bună luă pe sus *Loudermilk*. Era exact genul de briză care promitea valuri tocmai bune pentru surfing pentru mai târziu. Milo spera că Floyd să spună repede ce avea de spus.

Răbdare, îi reaminti *boa*. Compasiune.

Milo încuviință din cap, formă o *mudra* cu degetul mare și indexul de la fiecare mână, călcă accelerația și cârmi barca spre larg.

Floyd Gamertsfelder nu termină repede de vorbit.

Milo trăsesese oarecum nădejde că omul avea să înceapă să vorbească și să dea drumul rapid secretului privind necazul pe care îl avea înainte să ajungă prea departe, dar nu fusese așa.

Respectiv, Floyd spusese că voia să vorbească și apoi se închisese în sine, cu ochii țintă spre orizont și cu un aer sumbru.

Milo nu era surprins. De obicei dura. Problemele cu care veneau oamenii la el erau dintre cele mai grave și personale. Trebuia să navigheze o vreme înainte ca ei să-și descarce sufletul. Era nevoie să-i surprindă privirile acelea intergalactice și să audă oceanul tălăzuindu-se în vocea lui de motociclist-marinar.

Aproape întotdeauna, Milo își ducea clienții în același loc, pe aceleași coordonate. Într-un loc numai de el știut, de unde pământul nu se mai zărea, după circa o oră de navigație în larg. La aproape treizeci de metri adâncime, lăsă ancora direct peste epava uitată a unui submarin, un recif artificial care adăpostea aproape toate speciile existente în golf.

– Aici și mort dacă ești, tot poți să prinzi pește până la limita permisă, le spunea Milo clienților.

El și Floyd plutiră vreo două ore pe deasupra epavei și prinseră mai mulți bonito și pești-lună.

Floyd deschise o mică cutie frigorifică pe care o luase cu el și băură câte o bere.

– Milo, ai fost vreodată însurat?

A, o problemă de mariaj. Căsătoriile constituiau optzeci la sută din problemele pe care le trata înțeleptul.

– Mda, răspunse Milo. (De nouă mii șase sute patruzeci și nouă de ori.)

– Păi, începu Floyd, în esență, nu cred că soția mea se poartă prea frumos cu mine.

Milo scoase o exclamație de compasiune.

– Nu că m-ar înșela. Nu vreau să spun asta. Poată că sună prostește, dar nu face niciodată nimic drăguț, de exemplu să-mi aducă un pahar cu limonadă când tund iarba. Sunt eu de modă veche? Nu se spune că lucrurile mici sunt importante? Ei bine, ea *nu face* niciun gest din acestea mici.

Milo întinse mâna în spate, să slăbească ambreiajul, și zgomotul motorului scăzu în intensitate.

- Mă întrebi dacă eu fac gesturi mici *pentru ea*? continuă Floyd. Păi, sigur că da. Săptămâna trecută am făcut spaghete și... hopaaa, ce se petrece?

Un biban-de-mare frumos se prinsese în undița lui Floyd și le luă apoi un sfert de ceas ca să-l tragă în barcă.

Vântul se întetise puțin. Dedesubt, în măruntaiele vechiului submarin, mii de pești urmăreau umbra lăsată de *Jenny Ann Loudermilk*, care plutea peste fundul oceanului. Aflat încă la o milă depărtare, rechinul care avea să-l mănânce pe Milo fugărea un banc de macrou și aluneca spre nord, de-a lungul prăpastiei.

- Soția ta e drăguță cu alții? îl întreabă Milo.

- Nu neapărat, răspunse Floyd.

- Și care crezi că e problema?

Floyd trase adânc aer în piept și spuse:

- Tind să cred că nevastă-mea nu e o persoană plăcută. Cred că pe mine nu mă place prea tare și nici pe altcineva.

- Și de ce n-o părăsești?

Floyd cântări întrebarea preț de cinci minute pline.

- Încerc să mă port responsabil, zise el într-un sfârșit. M-am gândit că poate aveam nevoie de timp. Căsătoria înseamnă efort. Așa că...

În clipa aceea se întoarse, în sfârșit, cu fața spre Milo.

- Așa că eu cred că ceea ce am de făcut este să mă maturizez și să *vreau* ca lucrurile să se schimbe în bine. Părinții mei n-au crescut un ratat.

Milo nu-l privi pe Floyd în ochi. Se uită la ocean, căutând ceva anume.

- Scuză-mă o clipă, zise el și aruncă tocmai departe o meală tubulară, urmărind-o cum aterizează cu un pleoscăit.

Numără în gând; patru, trei, doi, unu – apoi trase înapoi cu putere, începu să mulineze ca turbatul și azvârli pe punte o baracadă uriașă și furioasă, drept la picioarele lui Floyd.

– Doamne! țipă Floyd. *Ce-ai pățit?*

Baracuda se zbătea cu putere și maxilarele imense, pline de colți ca niște lame, tocară într-o clipă furtunul de pe punte. Floyd izbucni panicat, țopăind și învârtindu-se pe loc.

– Poartă-te ca un adult, sugeră Milo.

Baracuda făcu un salt în aer, clănțănind spre mâinile lui Floyd.

– Ai răbdare, mai zise Milo. Pescuitul înseamnă efort.

Baracuda mușca acum dintr-o cutie goală de bere și se trăgea spre gleznela lui Floyd.

Ca mai toată lumea, vânzătorul de covoare dovedi curaj atunci când era cazul. Își stăpâni panica, se aplecă și apucă peștele de la mijloc, aruncându-l afară din barcă, cu un sunet între geamăt și suspin.

Rămase apoi pe loc, tremurând, plesnind de atâta adrenalină și încercând să se hotărască dacă mai avea destul curaj cât să răcnească din nou la Milo.

– Problema cu o baracadă, zise Milo, nu e că n-ai fi tu destul de matur. Problema e că vorbim de o baracadă. Dacă nu-ți place să fiți în aceeași barcă, unul din voi trebuie să plece.

Floyd se așeză pe scaunul de captură.

– Da, zise el după un minut.

O rostise cu cea mai mare tristețe, dar părea fericit.

Milo împinse accelerația și porni în viteză spre casă, sperând să mai salveze măcar finalul după-amiezii.

Dacă ar fi murit tocmai atunci, ar fi avut parte de un final poetic și plin de satisfacție. Dar nu a fost așa.

Se hotărâse să se îmbete la pubul lui Bobo.

Cârciuma lui Bobo era faimoasă în toate insulele arhipelagului chiar datorită lui Bobo: un babuin împăiat, cu colții

la vedere și un colac de salvare, ghemuit pentru eternitate pe vine, ținându-se cu o labă de un ditamai penisul în erjecție. Barmanul trebuia să-l ia pe Bobo acasă în fiecare seară, la ora închiderii; altfel, puștii ar fi spart cârciuma și l-ar fi furat.

Cam de un an, Milo și-o trăgea cu barmanița care lucra aici în timpul săptămânii, o tipă de patruzeci și nouă de ani, pe nume Tanya, fostă jucătoare profesionistă de fotbal. După închidere, Milo o ajuta să strângă scaunele, apoi mergeau la bungalow-ul ei (cu Bobo așezat în spatele camionetei), unde rădeau o jumătate de sticlă de vin și făceau amor.

Dincolo de fereastra deschisă a bungalow-ului, valurile șopoteau și se spargeau de țarm. Apoi, deodată, un val scoase un altfel de zgomot, o *bubuitură*, ca o darabană bătută într-un buștean găunos.

Era semnalul pentru surfing.

– Vino cu mine la surfing, zise Milo.

– Astă-seară nu, răspuse Tanya. O să mă îmbăt puțin mai tare și pe urmă mă culc.

– Te trezesc eu, când mă întorc, spuse Milo și se aplecă să o sărute.

– Nu, protestă Tanya. Glumești? Lasă-mă să dorm. Mâine mă scol devreme, să merg la muncă.

– OK.

Nu-i așa că e aiurea? Aceasta a fost ultima conversație omenească pe care Milo a avut-o în viața aceea.

Trecuse vâslind cu mâinile pe deasupra apelor puțin adânci, apoi trecuse cu efort prin valurile care se spargeau de mal și plutise ușor la vale, spre zona cu adâncimi mai mari, unde valurile nu erau încă decât niște coame ușor ridicate, chiar înainte de a începe să se rostogolească.

Asta îi plăcea cel mai tare. Să stea acolo, așezat pe placă, și să aștepte. Să zărească sclipind lumina lumânării la fereastra bungalow-ului. Se întreba la ce se gândea Tanya. Se gândea